

куртката на разстреляния; изненадано: — Да, жена! Издъхна!

М. — Какъ, издъхна? — Гледа Тинка, която екломнала глава. После: — Всемогъщи Боже! Защо ми я отне, безъ поне думица да мога да ѝ кажа азъ — грѣшникътъ предъ тебе, предъ нея и предъ отечеството. — Прегръща трупата и плаче. Взира се и вижда подъ куртката на гърдитъ книжа, които взема: — Писмо! И портретътъ ми! — Отваря бърже писмото и чете: — „Умирамъ невинна. Изкупвамъ любимия си. Ако се намѣри настоящето, имамъ само една молба: да се прости обвиняемиятъ, защото той е напусналъ фронта отъ любовъ къмъ мене. Следъ моята смъртъ, обаче, за него не остава друго, освенъ да бжде вѣренъ и честенъ синъ на отечеството си, за което го моля въ предсмъртния си часъ. Мъртвата.“

К. — На полковника, почти тихо: — Това е приказно самопожертвувание, нечувана любовъ къмъ отечеството.

П. — Почти просълзенъ, но въздържано; — Приказенъ е и героизмътъ на цѣлия ни народъ въ тази война за национално обединение, но много сж вече неприятелитъ ни отъ всички страни и цѣлия свѣтъ. — После къмъ адютанта си: — Да се арестуватъ всички, по чиято вина е разстрелянъ единъ невиненъ човѣкъ, и да се задържи кандидатътъ. — Адютантътъ козирува, дава знакъ на фелдфебела, и войниците въ дъното заграждатъ Митко.

М. — Гледа портрета и писмото, което цѣлува. — О, моята Тинка! Ти се молишъ за мене? Не. Азъ скоро ще дойда при тебе. — Въ това време идва тичешкомъ Зафировъ, преследванъ отъ II войникъ, който се спира.

З. — Възбуденъ. — Застреляхте ли го най-последни измѣнникъ на баща си и на отечеството?

П. — Къмъ Зафирова; изненадано: — Кой сте вие?

З. — Азъ съмъ бащата на кандидатъ-офицера Димитъръ Зафировъ, старъ ветеранъ и сега доброволецъ.

М. — Изненаданъ: — Ахъ, татко! Ти очакваше мене да разстрелятъ, нали? Така трѣбваше, но вмѣсто мене сж разстреляли Тинка, която се е предала отъ мое име. — Плаче.